

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUI

REDACCIO Y ADMINISTRACIO

PALMA: P. A. Maura, 18

INCA: C. de la Murta, 5.

SONARÀ CADA DIJOURS SI TÉ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, CINC cts.

LES MOSQUES

Amb el bon temps, quant fa bon sol i el viure es fàcil, torna la plaga de les mosques invadir la nostra terra d'una manera horrible.

A ciutat no n'hi ha tantes com a la pagesia, i dins les cases netes, a on hi reina sempre una mitja claror, no n'hi solen entrar mai.

Aquest animal tan petit, però més brut que cap altre, viu al mig de nosaltres com si fos l'amo de tot. Per tot s'afica, per tot volatetja, per tot i damunt tot posa els seus peus.

No podeu tenir res que elles no vulguin sabre que es, quines mides té, i sobre tot, si té bon gust. Per tot afixquen la seva trompa...

Es un animal més feroç que'ls lleons, tigres i serpants boas. Quantre ell no calen centinel·les ni hi val tancar-se en no esser que un se vulga acubar; perquè tot-d'una que veuen una retxillera, ja li han envelat cap a dins, i no estan bons fins que se son posats damunt el vostre nas, o damunt la calva, si acàs els malsdecap ja vos han fet perdre els cabells; i corren, corren, fent-vos pesigoies... que fan oi.

Jo som un enemic declarat de les mosques. No les puc veure ni sofrir. A ca-nuestra cada dia hi ha forts combats per esveir-les. Però cà! Quant pensau que no'n queda cap, i un se posa en feina satisfet, victoriós, mig ri-guent de la satisfacció, orgullós com un d'aquells famosos heroics en haver-ne feta una de les seves, qui son passades a la història, quant un espera que unes mans estimades li posaran una corona de llorer,... tornau sentir la remor d'aquelles trapaceres qui venen a posar-se damunt el llibre que estodiau, o el paper on escriviu, o el plat en que menjau.

Això no pot durar més. En vista de

la ferotgitat d'aquest enemic dels homes, i de lo seva poca alatxa, no trob altre remei que fer una *entende* o una *coalició*, i juramentats tots, comensar una creuada forta, sense treva, sense quarter, quantre elles, i no descansar sense esser els vertaderament vencedors.

Això, sembla broma...

Així com hem parlat, pareix que un se'n riu, i que faltant-li tema per conversar, s'es distret amb una mosca que hi havia damunt el paper, i l'ha presa per son compte.

Idò no. Volíem parlar seriosament d'aquest enemic dels homes, perquè es realment un dels que més danys li ocasionen.

Però... serà un altre dia.

EL SEMBRADOR.

TRISTA VIDA!

A. M. M. respetuosament.

Ab erràtica volada
vaig trescant demunt la terra,
creuant el pla i la serra
dins una eterna tardor.
Es mon vol, el d'au ferida
per la sageta amorosa
qu gemega, consirosa
perduda dins la negror.
Passen dies i setmanes
i no's tanca ma ferida...
Vida mia, trista vida,
trista vida sens amor!...

O la bella amor
i rimera de ma vida,
t'haurà marcida
crudel gelor?

Jo estim la bella donzella
airosa com la palmera;
com l'arcella, riolera,
i d'ulls de fonda blavor.
Jo estim la bella donzella
i ella, ingrata! no m'estima...
tan sols s'inspira ma rima
dins profunda gemegor!

Jo estim la bella donzella
i aqueix' amor es ma vida...
m'esperança s'es marcida,
i jo... vaig morint d'amor!...

Som pobre cantor
per ella enlair ma rima:
si no n'estima
jo muir d'amor!...

III

O donzella qui m'escoltes,
i los meus càntics inspires,
com apagar les guspies
que en mon cor vares posà?
Ton amor, es m'esperança,
el pur ambient de ma vida...
Digues, si'm vols, o garrida,
que es ma vida t'estimà!
Que a dins mon cor tenc tancada
una flor primaverenca:
si ton despreci la trenca
mon pobre cor... morirà!...

Si tu no'm vols bé
i esfulles m'esperança
de la anyorança
jo'm moriré!...

Buscaret de la Plana.

FLORS DE PAU

Res tan formós i encisador en les derrerries del mes de Maig, com fer una volta per dins els nostres olivars arrelats entre'l plà i la montanya. La contemplació de la florida dels olivars, es cosa molt delitosa i que convida a pensar, puis quan un veu aquells mil·lions de fines i agradoses floretes de pau, el seu color groguenc, qui contrasten amb les fulles verdes, pàlides per damunt i argentades per devall, ben clarament demostren aquests fets, lo petit que es l'home davant el misteriós i artístic treball efectuat per la sabia Natura.

Les flors de l'olivera deixen anar una lleugera aroma molt agradable i fina, que no ensopeix ni estorba el cap; es una tènua flaire d'aflorescència primaverenal que no cansa...! i pensar que aquelles fiors petitones, aquells variats i xamosos colors, aquell aroma tan subtil i delitós, se son nodrits dels vells troncs de l'arbre mallorquí, de l'arbre dels segles, tan cantat i admirat per tot-hom per les seves estranyes formes!—Els troncs i els seus cimals semblen figures rares d'animals.

**

Un literat català quant parla de la florida dels ametllers mallorquins conta:

«Un músic podria dir que es una *sonata en rosa*; i jo dic, que la florida dels nostres olivers és la *gran sinfonia pastoral d'en Beethoven en groc menor i amb els versos del Dant*... Ja l'hem anomenat, i el major elogi que se pot fer d'aquest gran poeta es anomenar-lo.

De'l mirador estant, hi arribaven aires amb flaires de blat acabat de batre, tonades de fabiol, cants d'auells, sons llunyans d'esqueletes i picarols:—La *Divina Comedia* era el llibre que l'espíritual Beatriu lletgia. Li vaig dir:

Per que no anàm a recitar aquesta poesia baix d'un oliver, aprofitat l'exuberant florida d'enguany?

—Com vulguis, contestà Ella: ara mateix.

S'acostava l'hora dolça, teníem mitja hora de sol quant arribarem an aquella milenària olivera. Son esplèndid brancaige casi tocava en terra; l'esponerosa i florida copa, tenia per mare el nostre pur i blau firmament.

Ens assegurem en terra a la vora d'aquella groixuda i enrevolillada soca, que per cert una part d'ella, efectava la forma d'un gran cap de dragó.—D'una frondositat veinada ens arribaren els cants de rossinyols i buscarets despedint-se del rei astre. Un oratjo! de tardor vengué a fregar les nostres suoses cares, gaudint amb plaer aquell aïret camperol.—L'ambient no podia ésser més propici, suau i aromàntic... L'oratje es tornà vent; els cimels i ramatge de la florida olivera se movien fortament; i a les hores, lo mateix que si fes neu, comensaren a caure milions de *floretetes de pau*, que anaven tapant el cap de l'espíritual i el llibre que Ella lletgia...

«O divina virtú, se mi ti presti
Tanto che l'ombra del beato regno
Segnata nel mio capo io manifesti,
Venir vedrami al tuo diletto legno
E coronarmi allor di quelle foglie—fiore—
The la materia e tu mai farai degno.»

Romanguerem corpresos baix d'aquella fina i poètica florida. Els rossinyols i buscarets atonaren amb més valentia les seves sonores melodies... Voldrien demostrar els seus cants, la gran alegria sentida per aquella pluja de *Flors grogues de pau*, amb que Natura va voler coronar aquell llibre, ànima del més altíssim poeta?

Oliveres mallorquines de troncs dantescs! Sols vos faltava que de les vostres argentades caballeres, vessàsseu l'exuberant florida de pau, damunt el Paradís de l'inmortal Dant!

A. P.

Son Muntaner—V-10-17.

PER INFANTS..... I GRANS

ELS MELICOTONS

(Traducció)

Un pagès qui tenia quatre fills, un dia les donà cinc melicotons magnífics. Aquells atlots qui no havien vista mai fruita de tal casta, en romangueren encantats, veent aquelles colors tan sanes i sa pell tan fina.

Al vespre son pare les preguntà:

—Que vos heu menjats es melicotons?

—Si, mon pare, contestà el mejoret i es estat boníssim. He estojat el pinyol, i el vull sembrar per veure si'n neixarà un arbre.

—Has fet bé.—va dir son pare.—Sempre hem de pensar en el temps que ha de venir.

—I jo—va dir el menut—també m'he menjat el meu, i ademés la mitat del de ma mare.

—A!—exclamà son pare—Ets estat molt llépol; però no me'n admir, per que encara ets molt petit. En ésser més gran te corregiràs.

—El jo—interrompé el tercer—he cullit el pinyol que aquest a firat—signant el menut—, l'he trencat i m'he menjat el bessó; i he venut el meu melicotó per comprar altres coses quant eniré a Ciutat.

Son pare forcé es cap.

—Has tenguda una idea enginyosa; però m'hauria estimat més no hagueses cabilat tant.

En Martí, el fill segón, no havia badat boca. I son pare també li demanà:

—I tu, que no has tastat el teu melicotó?

—Jo l'he duit an en Jordiet de ca la veinada, qui està malalt. Ell no'l volia; però jo li he deixat damunt el llit, i som fuit correns.

—Ara bé;—preguntà son pare—Qui es estat de voltros, qui ha fet més bon ús del melicotó que vos he donat?

I tots els altres tres respongueren a la una:

—En Martí.

I mentres tant aquest estava ulls baixos i boca closa.

I sa mare l'abraçà efusivament, amb els ulls plens de plors.

G. I.

La Porquerola

El Rei n'ha fetes fer crides,
que viva l'amor;

i crides n'ha fetes fer
que viva, viva;

i crides n'ha fetes fer
que viva el taronger.

Que tots los més galants homos
a la guerra n'han d'aner.

—Jo que tenc la muller jove
¿an a qui la deixaré?

La deixaré a ca ma mare

que la'm guardarà ben bé.

—Ma mare, la mia mare
jo vos entreg ma muller;
no li fesseu fer cap feina
sino cosir i broider;
si devalla a cercar aigo
daü-li el poal més lleuger,
aquell poalet de plata
que per ella vaig fe fer.
—Vesten, mon fill a la guerra
com pertoca a un cavaller;
pots parti ben descansat
que molt bé la't guardaré.

Al cap de les set setmanes
porquerola la va fer...

I just al cap de set anys
va tornar el cavaller.

—Deu vos quart, la porquerola.

—Deu mantenga el cavaller.

—¿No'm dirieu, porquerola,
de qui n'és aquest ferrer?

—De don Juan del Vilatge.
Deu lo duga si convé,

que ha set anys és a la guerra,
i jo, aïl som sa muller.

—¿Voleu-me dir, porquerola,
que vos donen per manjar?

—Un bossinet de pa d'ordi,
no tant com n'he menester.

—¿Voleu-me dir, porquerola,
quina feina vos fan fer?

—Set fuades cada dia
i un feix de llenya'm fan fer.

—Espiau les set fuades,
mentres tant vos fas el feix.

I amb l'espasa taia llenya
i amb un credo'l tengué fet.

—A les anques del cavall
a ca-vostre eus portaré,

si'm voleu dir, porquerola,
quin hostal hi ha avinent.

—A casa la mia sogra
trobareu alojament.

Quant forem prop del vilatge:
—Donau-me el feix cavaller,

que per res del món voldria
que rallas de mi la gent.

—Deu vos quart, bona hostalera.

—Deu mantenga al cavaller.

¿No'm dirieu l'hostalera,
quin sopà anit trobaré?

—Teng capons, galls i gallines
que és sopà de cavaller.

—¿No'm dirieu, l'hostalera,
anit amb qui soparé?

—Soparà amb la meua filla,
aquesta honra li ha de fer,

i per servir-los en taula
una porquerola tenc.

Porquerola, porquerola,
ves a servir al cavaller.

—Si mon marit vos sentia
no m'ho manariau més.

Set anys fa que no tenc homo

¡Ai Deu meu, quant lo tendré!

Set anys qu'hem feis jeure al sostre
lo mateix que un cà llebrer.

Set anys que esper mon marit
que'm volia tant de bé...

Ell la pren per la ma blanca
i a la cambra la dugué.

¡Catalina, Catalina,
tu ets la meua muller!

La porquerola en sos brassos
esmortida romangué

que nò's pot dir l'alegría,
la alegría que tengué.

—Treu-te el vestit de porquera
quo jo no'l veja mai més.

¿A on són les bones robes
que de novia't vaig fer?

—Demanau això a ma sogra
que per sa filla les té.

—¿I a on és, Catalineta,
la cinta d'or que't vaig fer?

—Demanau-la a vostre mare
que per sa filla la té.

L'endemà a la matinada
l'hostalera s'en vengué:

—Ala, axequet porquerola,
que'ls porcs ja són pel carrer;

axequet, dona vallaca,
o sinó t'atuparé...

—Que s'axec la vostra filla
i respetau ma muller.

Si no fossiu mare mia
de vos faria un cenrer,

i ventaria la cenre
sobre el puig més alt que sé

IN LITO

VIII

Conseqüències de l'accident.

Ja feia tres hores que el metge treballava a té qui té per fer retornar el còs inànim del malhaurat Lito. Provatures de tota classe, injeccions, eter, respiració artificial, tot era debades; i cansat de esforços inútils, suant a les totes, se deixà caure a una butaca exclamant:

—El seu amic no m'agrada un pel.

A l'oïr jo aquest pronòstic, m'agafà un fort tremolor de cames; mon front se banyà de suor freda, i per un instant vaig sentir que la sanc se glaçava dins les venes. Hi havia de què.

La cara esblaimada de mon amic se confonia amb la blancor dels llençols; son còs romaní estirat i rígit com un cadavre; sos

ulls closos estaven voltats d'un cercol moradenc; sos cabells, suara tan ben pentinats i planxats, eren tot un embull; i el cap restava immòvil sobre'l coixí.

I com un llampec lucidíssim me passà per la imaginació el recorts d'aquells últims dies, en que havíem treballat com a negres, plens de coratge i d'esperances, despreciant mosteles, talls, escarrassos, martellades, etc., enlluernats de la resplandor gloriosa d'inventors qui ja ens nimbava, al nostre parèixer, i cap a on volava el nostre desig. I ara, ... allà eren aquelles resplandors, apagades en torn del pobre amic extès. Desitjos aixelats... ilusions mortes...!

Pobre Lito! Quina diferència en tan poques hores. I encara, gràcies a Deu, que no se li veia cap trencament d'ossos. Però d'aquell gran desmai, del qual no's retornava, i el pessimisme del metge, me tenien com ensensat.

Un ranou sec, com un esclafit, me va treure del meu capficament. El metge s'havia pegat un toc al front, colpit d'una idea lluminosa, i alsant-se de la butaca, exclamà:

—Farem la darrera tentativa. L'impressió de l'aigua l'ha acubat: provarem de reanimar-lo amb la meteixa impressió.

Pensat i fet. Feu dur un poal d'aigua, i la hi abocà tofa sobre'l cap. En Lito pegà un bot com si hagués rebuda una corrent elèctrica, i comensà a cridar com un desesperat:

—Ajuda! Socors! Que'm voleu matar! Me tiren aigua per ofegar-me. Ai, ai, a i! que ja m'arriba an el coll. Veniu; correu, correu.

I romangué altra volta abatut de l'esforç que havia fet.

El metge me digué:

—Tem que no haja perduda l'eima.

I jo, tot esgrogait, li vaig preguntar:

I vostè, senyor doctor, no sab cap remei, per recobrar aquesta cosa que vostè creu que ha perduda el meu amic?

—Fins avui no crec que ningú'n sia trobat cap...

Interrompé la conversa el renou d'una caiguda. Era en Lito qui s'era aferrat an els cortinatges del llit, i eren caiguts arrocegant els suports. El metge se ratificà en el seu diagnòstic, i per por de rebre, se despedí.

Quant me vaig trobar tot sol amb en Lito vaig pensar que lo més expedient seria posar anuncis per veure si qualqu hauria trobada l'eima d'en Lito. I ara, llegidora, si l'heu trobada i la'm voleu dur, hi haurà una miloca de vint duros de tropis que vos entregaré valentrosament.

V. DE CAMPFLORIT

Libro de los Ejemplos

Colecció d'exemples senzillament contats de la vida i del treball, propiats d'un modo particular per les classes de adultes.

Se troba en les llibreries escolars a 90 centims exemplar. Depòsit: a l'Imprenta de l'Ignorància.

DOS AMORS

Mes que no estim a ma Mare
t' estim a tu, bella nina,
i tu no m'estimes tant
com ma Mare a mi m' estima.

Ma Mare, sens jo estimar-la,
de sa sang me dà la vida,
i tu... ai! la m'estis robada
puis sense tu no puc viure.

Això no es just ¡pobre Mare!
que no tenguí l' amor mia,
i tu sols per que estis hermosa
comandis de mes carícies.

A ma Mare, que és tant bona
vui dar gust i alegría,
que tu sirena enganyosa
del meu amor no estis digne.

EN SIÒN.

Peresa i res més que peresa

No sé que me passa, que tot-diuna que sent olòr d'estiu, me entre la mania sportiva.

Jo sempre n'he tenguut cosa de *esportman* (encara que m'estiga lleig dir-ho) i per lo mateix no vos heu d'admirar que aquests dies sien estats per mi de molt de trefec, perque les festes d'sport són anades en rauge.

Concurs hípic per un vent, toros per l'altre, foot-ball aquest darrers dies, corregudes de motocicletes, i les oblades qui ja comensen a pegar de valent; amb tot això vos asseguro que no he tenguut un moment de descans.

Vaig assistir a les tres festes de cavalls on s'hi va reunir tota la *gente bien* de Ciutat, i jo amb un tern nou de trincas, coloret clar, sabates vermelles i calcetins de tel de ceba, també me vaig passejar per *les pelus* (no es aixis com se diu?) com si me trobàs an els vint anys, i amb el cor ple d'ilusions.

Al mig d'aquesta admòsfera de divertiment estiuenc, me trobava, pensant si els toros de diumenge pegarian bé, quant ha vengut a despertar-me del meu ensopiment el darrer número de L'IGNORANCIA i a fer-me veure la realitat de les coses.

Si, senyors, jo confés que enlluernat per totes aquestes festes he deixat de complir tal com calia; la meua ploma en lloc de dedicar-se a escriure articles i quadrets de costums, ha dormit damunt la taula com si fos estada criada per descansar; jo res un acta de contricció, en llatí i tot (perque sembli mes serio), i promet esmedar-me i no tornar a donar lloc a que el meu nóim sia tret a la vergonya pública com a gandul incorregible.

Jo bé sé que le peresa es una mala cosa, i abomin de tots aquells qui deixen les coses per fer-les el sen damà; jo, d'avui en

davant propòs esser persona activa i treballadora; i tan ferm es aquest propòsit que tot-d'una que l'he acabat de fer he agafat la ploma, he mudat el plomí, qui de no fer res s'era rovellat, i he comensat a escriure un article.

Però voltros sabeu, estimats lectors, lo difícil que es escriure després d'haver dinat an aquest temps de calor? Les idees par que fugin; dins el cap se n'hi belluguen moltes, però confuses i sense il·lució de cap casta, els ulls se clouen tancant inconscientment mentres senti allà enfora, el crit monotònic i somnolent de *arruixadooooo!*

No puc més; demà de bon matí vos assegure que me posaré a escriure, i en la fresca sortirà molt millor que ara, ja sé que no convé deixar res per demà ...però, per una vegada...

PEP DE NA SANTEMA.

EN TOFOLET

No el canexeix? Es un fadrí d'una cincuentena d'anys un poc cix, qui du ulleres i escriu a la Sala. El trobareu per tot: a ca mestre Miquel Juli, a la potecaria, en el cafè de can Just, per tot a on s'hi apleguin tres persones, i sobretot si son d'aquelles qui passen gust de crucificar al germà proïsme.

Ni hi ha noces que no le hi convidin, ni batisme que no tasti el refresc. Allà on se puga treure raca, el trobareu amb sa cama bomba i sa mitja rialla despectiva d'homo superior.

Perque ell s'hi té: a ell no l'enganen; diu qu'ha lleigit molt, està suscrit a un periodic madrileny i el comenta i l'explica amb gran profusió de gestes i paraules forasteres. Ja podeu pensar que es d'idees avançades, encara que en temps d'eleccions sia el ca de bou de l'amon Llorenç de son Moix, cacic màxim del poble a les ordres dels datistes, qui es el qui hi ha donat el destí i li té promesa la Secretaria totduna que vagarà.

En Tofolet no es del poble. Binicarbó estava molt tranquil sense ell, i no crec que l'enyorassen gens, si com ha dit tantes de vegades, s'en anava a un dels bons destins que li han oferits. A la Casa de la Vila hi ha poques feines, i el Secretari ho duia tot. En cas d'aument de treball, el fill del Mestra li ajudava, i en sortien; però un dia, fa devers sis anys, en Tofolet nos comparagué com a plogut del cel; el feren escriptent, va arreconar el Secretari, qui era el *factatun*, i de llevar en ça, com que tota la vida del poble giri en torn de la cama coixa d'en Tofolet, o D. Cristòfol com vol ell que li diguin, i podrien dir-li, perque vé de bones egos.

A Vallplana, on va néixer, ca-seva era casa de molt de poder, i els seus nebots hi fan nom. Son pare era un senyor a l'antiga qui duia ses terres per son compte, i a un dobler li feia tres núus. Fill tercer, veciat per una tia molt devota qui'l feia hereu,

quant tengué catorza anys, li donà per la mística, i tot lo dia era per l'esglesia, ulls en blanc, pegant-se tots al pit. Entrà al Seminari i la senyora Juanaina sa tia ja'l me veia canonge, i qui sab...

Morí la tia a mirjàn carrera i els quatre doblers de la moria i la casa d'una viva, sabatera del carrer dels Botons, trencaren la vocació d'en Tofolet, qui seguí girant els ulls en blanc, però fou devant na Lucia. Resultat; un escandol. Quatre veinats d'ella el m'agafaren pel seu compte, e me feren correr les pomes, i son pare i els superiors cuidaren de que no s'aturàs fins a Vallplana. Encara hi va haver intents de continuar l'idili per correspondència, però sia perque l'afloia era més positiva o per allò de que *lluny de la vista, fora del pensament*, finiren ses relacions. Ara supòs que la mestressa Lucia, al passejar les dues ténrales que té, les deu retreure qualche vegade que si ella hagués volgut, seria senyora de la pagesia; i vet-aquí perque no mira amb mals ulls que fassen cas a qualche senyoretxo. La sort que ella no tengué, la podrien tenir ses filles, i sobretot, temps hi haurà de fer cas an els menestrals, que no faltará qualche *Pepito* que les se carrègarà, com el seu, qui aiximeteix la volgué a ella.

(Seguirá)

Curiositat

Lo que val el ferro.

El ferro es un metall que tots caneixem i l'empram.

Si demanau a qualcú un tros de ferro, vos dirà que amb unes quantes pessetes en tendreu un bon pilot.

I doncs per que vejeu que es una bona veritat que *l'ferro es més preciós que l'or*, sense tenir en compte el valor que té per les seves moltíssimes aplicacions, heu de sebre que un troç de ferro no val sempre lo mateix, sino que el seu valor mudá segons els objectes que s'en fan.

Vet-aquí una curiosa taula de lo que val l'ferro d'unes llandes de carro.

El ferro d'unes llandes ferradures, valen	250 pts.
fetes fulles de ganivet, valen	3.600 >
fetes agulles, valen	7.100 >
fetes fulletes de trempa-plomes, valen	65.000 >
fetes botons, valen	89.700 >
fetes balancetes d'apotecari i molles de rellotje, valen	5.000.000 >
Que tal?	

Una cosa consemblant passa amb el ferro fus.

Amb ferro per valor de 25 pessetes de fusa.

feta maquinaria, val	100 pts.
feta fusa d'ornamentació, val	1.000 >
feta ferro de Berlin, val	15.000 >
feta cadenes de rellotje, val	35.000 >
feta botons de luxe, val	150.000 >

Amb 3i l'ures d'aquest metall, han sabut fer un alambre de 37 llegues de llargaria; i amb una part d'aquest fil tan fi en feren una... *perruca*.

Aquella famosa casa Krupp que tants de canons d'artilleria ha escampats per tot el mon va arribar a fer randes de ferro, tarjetes de visita, i colls i punys de camisa,

Mirau fins a ou pot arribar l'enginy dels homes.

TRENCA-CLOSQUES

SINCATEGOREMA

Part del cos--consonant--part del cos

POBLE DE MALLORCA

FUGA DE VOCALS

S . p . r . p . br . m'h . s . d . . x . d .
qu . n . h . . s . b . . s . b . ns
qu . s . m . r . c . d . g . rm . ns
i d . r . b . . n . m . d . d .

Flor de taronger.

ENDEVINAIES

Per dir--te-la aquíestic
i aviat te la diré;
si no l'endevines bè
ala, idò, ja te la dic.

Cap Novell.

Casa caseta:

un corralet de rebassetes
qui no són verdes ni són seques.

SEMBLANSES

1. En que s'assembla un colom amb un pitxer?
2. I s'aigo-cuita amb un pop?
3. I un pop amb un peasso?
4. I el cafè de ca'n Meca amb una granera?

Els dos cosins.

(Solucions an el número qui ve, si som vius)

Solucions en el número passat:

A la targeta: Maria Antonia Salvà.

Al geroglífic: Cas Català.

A la cavilació: Evacuació.

A la fuga de vocals:

Madona filau filau
que sa camia ja riu
que si no l'apadassau
no arribarà a s'estiu.

A les semblances:

1. En que té llom.—2. En que cantà.
- An els colmos:

1. Assegurar bé la boca d'un forn.—2. Beure amb la copa d'un capell.—3. Arrabassar les dents a una roda dentada.

A l'endevinaia: La Mort.

En Jordi de Son Carlà.

Tip. Durán.—Inca